

Komandi partur
Í komandi parti verður greitt frá kommunustýrslimunum Hans C. Müller, Enok Bærentsen og Christoffer Michael Olsen. Aftaná tað verður greitt frá M.C. Restorff.

Gravsteinarnir hjá Lützen hjúnunum.
Teksturin er hesin:
Her hviler
Andreas Christian Lützen
Født 13. juni 1813.
Død 25. juli 1875.
Lærer ved Thorshavns
Almueskole i 36 aar.
Dette mindesmærke reistes af
taknemmelige elever og medborgere

Eva M. F. Lützen
Født Jacobsen
F. 16. oktober 1814
D. 23. juli 1877

Henda myndin man vera sini 100 ára gomul. Høgrumegin sæst pakkhúsið hjá Carl á Lag, har Baianstova stóð upprunaliga, og húsini í Geil, har móttøkan var fyri kongi í 1874

Georg Lindenskov lýsti kenslurnar hjá fólkinum í Havn, tá ið tann nógv virdi A.C. Lützen var deyður

Man vedblev dog at trænge ind paa ham, og da tilsidst selve Amtmanden, Finsen, ogsaa opfordrede Fader til at tale, maatte han love det.

Endelig oprandt den 25. juli. Thorshavn havde gjort,hvad der kunde gøres for at gøre Kongemotagelsen festlig. Der var med store Bekostninger opført en ny Landgangsbro (Kongabrugvin) med Æresport. Flagene vejede fra alle Huse og oppe fra den lille Fæstning »Skansen«. Endelig ved Middagstid kom Fregatten »Jylland« med Kongen. Han gik ombord i Kongechaluppen og roedes ind mod Byen med Baadene efter og omkring sig og fra Skansen blev der skudt Kongesalut med de gamle Kanoner. Jovist var det en Festdag! Dengang vi derhjemme kunde høre, at Folk raabte: »Nu kommer Kongeskibet«, kom Fader saadan til at ryste. »Du er da vel ikke nervøs, Fader?« spurgte jeg. »Du er jo saa vant til at tale.« »Det er ikke saadan at tale for sin Konge«, sagde Fader nervøst, han rystede saadan paa Hænderne, at han nær aldrig havde faaet sat sine Manchetknapper i. Endelig var vi færdige og gik ned ved den nye Kongebro, hvor Talen skulde holdes.

Fader tog plads foran, min Mand og jeg stod lidt bagved. Moder var gaaet ind i et Hus for bedre at kunne se.

Ein vakur deyði

Da Kongechaluppen kom sejlende ind mod Broen, viftede Folk med Lommetørklæder og raabte hurra og hurra i en uendelighed. Endelig steg Kongen i Land, og min Fader begyndte Velkomsttalen. Fader var meget bevæget, medens han talte. Stemmen blev svagere og svagere. Jeg ved ikke om han naaede enden med Talen, men Bevægelsen truede med at overvælde ham. Kongen tog da resolut Faders Haand i sin og sagde ham tak for den smukke Tale. Fader bøjede sig, jeg troede det var for Kongen, men saa var der en ung Mand, der tillige med min Mand greb Fader, der pludselig sank sammen. Man troede, at Fader var besvimet, og han blev baaret ind i et Hus i nærheden (i Geil). Kongen og Prins Valdemar fulgte med, og der blev sendt Bud til Moder om at komme, da Fader var besvimet. Der kom straks to Læger, men der var ikke noget at gøre, Fader var død af Hjerteslag, død med sin Konges Haand i sin, og det var den skønneste Død han kunde faa. Fader holdt meget af Kongen og Kongefamilien. Kongen var meget bevæget over Faders død, og han søgte straks at mildne Ulykken. Moder fik ikke Pension. Kongen tilbød af sin egen Lomme at betale Moder 400 om aaret, om det var Rigsdaler eller Kroner, husker jeg ikke. Det var jo mange Penge dengang og en stor hjælp for Moder, der fik dem ligesaa længe hun levede.

Da min Fader blev begravet, talte min Mand, og der havde aldrig været en saa stor Begravelse i Thorshavn. Der blev senere af Venner og Bekendte rejst en stor smuk Gravsten paa Faders Grav. Det var en sørgelig Afslutning paa Kongemotagelsen, som vi alle havde glædet os saa meget til.

Georg Lindenskov: En sørgelig tildragelse

Georg Lindenskov, abbi kenda blaðstjóran á Dimmalætting, var 25 ára gamal, tá ið A.C. Lützen doyði. Hann mundi lýsa kensluna hjá mongum, tá ið hann skrivaði hetta niður:

Jeg har længe næret det Ønske, at en eller anden vilde skildre for os den Sorg, der midt i vor Glæde fandt Sted ved Kongens Ophold hos os; men min Forventning har skuffet mig. Jeg vil derfor efter min Enfoldighed søge at skildre den i Haab om, at snart en dygtigere Pen vil skildre den bedre. Altsaa efter de nødvendige Forberedelser havde fundet Sted, blev der talt om at vælge en med Talent begavet Mand, der kunde ønske Kongen velkommen og tillige udtale den hjertelige Begejstring vi følte ved at se ham personligen træde op i sine langtfra værende Undersaatters Rækker; men hvor skulde man finde en saadan Mand. Det er let at besvare, thi Skolelærer Lützen var netop en saadan, derfor traf Valget ogsaa ham og skønt med daarligt Helbred forsagede han heller ikke det Verv, ham blev betroet, thi han havde altid elsket os som sine Børn. Derfor var det en Glæde for ham at optræde som Fader ved den Lejlighed. Hans Svaghed tog til Dag for Dag, dog takket være Forsynet, der endnu levnede ham en Stund. Da der raabtes, at Kongen kom i Land, begav han sig med Byens Skolebørn paa Vandringen til Landingsstedet og efter at have afsunget en Vise, der var indrettet til Kongens Optræden paa vore Klipper, begyndte han sin dybtbevægende Tale. Ja, dybtbevæget blev enhver, der hørte ham udtolke vore Tanker; thi man kunde godt se, hvorledes en Taare efter en anden trillede ned ad Tilhørernes Kinder.

O kjære, hvilken Byrde bar han ikke i denne Stund. Skjønt syg som han var, følte han ogsaa i denne Stund, at alles Øjne hvilede paa ham for ligesom at afpresse de varmeste ord af hans begavede Skatkammer. Han spentes endnu mere; thi efter en Stund kunde man godt mærke, hvorledes han ligesom famlede efter Ordene.

Konurnar dánaðu

Det var heller ikke at undres over, thi han stod nu ved Gravens yderste Bred og rede til at trine ind i Evigheden. Jeg kan ikke finde Ord til at udtrykke den Sorg, der greb os, da han som et Offer for os faldt ned for den milde Konges Fødder.

Selv var jeg ikke til stede ved denne sørgelige Begivenhed. Dog tror jeg, at Rygtet er sandt, som sagde, at der var dem af det svagere Kjøen, der faldt i Afmagt.

Saa meget er vist, at der herskede en ualmindelig Tavshed i denne Stund. Dybt Indtryk gjorde det paa mig, da man efter tre Dages Forløb bar hans afsjælede Legeme til Gravens kolde Gjemme, og næsten hele Byens Befolkning sluttede sig i denne talrige Sørgeskare. Men hvad der foregik i deres Indre, det staar der ikke i min Magt at skildre. En uudsigelig Savn følte enhver, derfor kan Ordsproget ikke anvendes her, der lyder saaledes: »Kommer vi af Øjne, vi glemmes ret snart«.

Thi aldrig udslettes dit Navn af vor Erindring. Derfor rejse vi nu et Monument over din Grav til Minde om den, der ofrede sig selv for os. Ja, sørge maa vi, men vi bør ei klage, saaledes lyder det i dit Eftermæle. Ganske rigtig, vor Sorg kalder dig ei tilbage. Vort eneste Ønske bliver derfor: give Gud, at vi maa vandre paa den Vei, du i Livet ønskede, at vi vilde betræde, saa at vi engang kan samles med dig i Himmeriges Rige, hvor du vist har modtaget Lønnen for det møjsommelige Kald, der var dig betroet. Vel gik du ikke altid paa Roser og Lilier for vor Skyld.

Men Torne og Tidsler formaaede dog ikke at udslette os af din Ihukommelse.

Nei, en tro Fader blev du os til dit sidste Øieblik, derfor ønske vi af Hjertet Fred over dit Støv. Hvis saa skulde være, at dette Blad faldt i Hænderne paa en eller anden, som ikke synes om det, saa vil jeg bede ham om ikke at rive det i Stykker, fordi min Hensigt har kun været at giemme det selv til en Erindring om vor kiære uforglemmelige Skolelærer Lützen.